
Lator László

HONNAN JÖTTÖK, IDÉTLÉN ÉJI SZÖRNYEK?

Honnan jöttök, idétlén éji szörnyek?
 Vak próféták ótestamentumából?
 Egy magam teremtette alvilágból?
 Vagy eleinkből költözött a lélek
 pincéibe ez a pokoli tábor?
 Mintha csak úgy, mintha csak önmagától,
 valami bűnt büntetni gyülekezne,
 mert *van* a törvény? Vagy csak téves eszme?
 Honnan s hová ebben a vége-hossza
 nincsen, fakó, körülhatárolatlan,
 semmibe futó sivatagban,
 szakadatlan, s hasztalan, szomjúhozva?
 Éj s nap mezsgyéjén, ingatag határon,
 undorító zugokba ver az álom,
 zavaros húgy, fekete trágya, ronda,
 már szétesett, már körvonaluk vesztett,
 szervetlenné romlott valaha-testek
 közt kelletik mind s mind alábbra szállnom.
 Egyre megy, milyen szándékból, miért lett
 szívünkön, önszívünk ellen, a vétek,
 ha kívülünk nőtt, ha bennem, ha benned,
 mit ér latolni: ha mégis, ha mégsem,
 ha, oktalan, megmárt a szenvedésben,
 ha két önzés egymásnak szegülése
 foglalja el helyét a szerelemnek?

KECSKEFEJŐ

Tudom, tudom, hogy csakis úgy lehet:

madár vagy lélek vagy mit tudom én, mi,
 a túljazott hagymázás képzelet
 körülrajzolta már a helyedet.
 Madár, madár, mikor fogsz visszatérni?

Babonás nevű, lapított fejű,
boszorkányforma, tündérforma lény,
tolljelmezes tolvaj, kecskefejő,
ki nappal földszagú bozót tövén
lapulsz, csak alkonyatkor jössz elő,

ha van vándor lélek,
csak benned élhet!
Szólíthatom-e, szólítsam nevéen?

A fejedden kétfelől hóka csik,
vékony vonal, ívben ereszkedik,
árnyékpillád, hosszú tündérszemed,
hogy összekapcsol valami veled!
Mert ringatod, mert mutatod magad!
Vékony suhángon az vagy-e, te vagy?
Gazdátlan néven, hallod, érted-e?
szólítalak, igen, szólítalak!

Megrezzen, mégis megrezzen feje!

Mily tartományból jöttél, árnyalak?
Ámítás vagy? Az vagy, ki szeretett,
valamikor a tenyerébe vett?

Világosulj meg, örült üzenet!
Tündér, boszorkány, régen vártalak!

DALOCSKA

most hogy sarkamban érzem
ezt a nem-ismerem-mit
ami mindent jelentett
most néha szinte semmit

amit nem régen én is
a szív hurkos csapát
alig tudom követni
már-már semmit se számít

ami holtig nyilalló
sebet ütött a lelken
eltompult agyú vénnek
módjára elfelejtem

amit csak így-úgy eddig
most egyre jobban értem
keserves közelségem
halálos messzeségem

már sejtem nyelvemen van
érzem ízét nevének
nem sok idő s kifeslik
szemem előtt a lényeg

Kovács András Ferenc

NEGYVENKEDÉS

*„az őszi ég
már extra-lights,
s elmultifilt
prompt negyven év”
(Parti Nagy Lajos)*

Az ember végül negyven év:
Szomorú, égi nedve még
Szivárg repedten s könnyedén,
Akár a rilkés könny-edény,
S a lét dezsózve gyászvilán
Út át időknék fásliján,
Mint mézet izzadó akác.
Isten lehallgat, nem magáz –
S marad, mi volt, a néma géz...
De gőze sincs, ha szét, ha néz.

Az ember végül negyven év:
Felejtí képzelt fegyverét,
Fejében skiccek ezre pang,
Mint ketrecében Ezra Pound,
S ha rácsát szétreszeli – ott
Weöreslik Téesz Eliot!
Anyáz a föld, hszé' pusztaság,
S a felsőbb szerbek usztasák...
Mindenki megtér, mondta Borges:
Rög az eszméhez, pór a porhez!